

РЕШЕНИЕ

№ 102

София, 27.04.2017 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми март две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ :ЖАНИНА НАЧЕВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря...КРИСТИНА ПАВЛОВА и на прокурора ИВАЙЛО СИМОВ изслуша докладваното от съдия Кънчева касационно дело № 198 по описа за 2017 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Варненската апелативна прокуратура и жалби на подсъдимите Я. Н. Я., Д. И. Н. и Г. Д. Г. срещу решение № 263/07.12.2016 г. по внохд№ 354/ 2016 г. на Варненския апелативен съд.

В протеста се сочи, че съдът е допуснал процесуални нарушения при формиране на фактическите изводи, които са довели до неправилно приложение на материалния закон с оправдаването на подсъдимите К. А. А., Д. А. Я., Н. С. Р., Г. Л. Т., В. С. К. и Н. Я. Д. по обвиненията за извършени престъпления по чл. 282 ал.3, вр. ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 20 ал.2, вр. чл. 26 ал.1 от НК. По същество се иска отмяна на решението в тази му част и връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд. В съдебното заседание пред ВКС протестът се поддържа изцяло от представителя на Върховната касационна прокуратура.

В касационната жалба на подсъдимия Я. Я., подадена чрез защитника му, адв. Т. и поддържана от него в съдебното заседание пред ВКС са развити оплаквания по трите касационни основания. Отправят се алтернативни искания- за връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване на размера на наказанието.

В жалбата на подсъдимия Д. Н., в тази, подадена от защитника му адв. Ж. и в допълнението, изготвено от адв. Д. също се релевират оплакванията по трите касационни основания. Подсъдимият отправя искане да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане. Адв. Ж. предлага връщане на делото, оправдаване на подсъдимия, или освобождаването му от наказателна отговорност след преквалификация на деянието. В депозираното допълнение от адв. Д. се отправя искане за връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд. Жалбата и допълненията към нея се поддържат в съдебно заседание от адв. Д..

В жалбата на адв. К. Б., защитник на подсъдимия Г. Г. и поддържана от него в съдебно заседание, се развиват съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до незаконосъобразно осъждане на Г. по чл. 311 от НК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.

В депозираните възражения срещу протеста от подсъдимите К. А., Г. Т. /чрез адв. М./ и В. К. /чрез адв. Р./, в писмената защита от адв. Д., защитник на подс. Д. Я. и в писмените бележки от адв. Г., защитник на подс. Н. Р. са развити съображения за неговата неоснователност и се иска решението на въззивния съд да бъде оставено в сила. Същото становище се поддържа от защитниците на оправданите подсъдими в съдебното заседание пред ВКС.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт, установи следното:

С присъда № 38/ 17.03.2016 г. по нохд № 227/ 2014 г. Варненският окръжен съд постановил следното:

- признал подсъдимия Я. Н. Я. за виновен в това, че в периода 14.08.2006 г. - 14. 02. 2008 г., при продължавано престъпление лично и в качеството му на представляващ [фирма], чрез посредственото извършителство на П. М., избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери- ДДС в размер на 1 119 853. 10 лв., приспадайки наследващ се данъчен кредит в посочения размер, като потвърдил неистина в подадени пред ТД на НАП Варна 8 броя справки- декларации по ЗДДС, използвал пред органите по приходите неистински документи- договори за парични заеми със седем лица и три броя договори за наем /описани в диспозитива на присъдата/, поради което и на основание чл. 255 ал.3, вр. ал.1 т.2, т.6 и т.7, вр. чл. 26 ал.1 и чл. 55 от НК го осъдил на две години и десет месеца лишаване от свобода.

Признал подсъдимия Я. за виновен и в това, че за периода 06.10.2006 г.- 21.02.2007 г., при продължавано престъпление, в качеството си на представляващ с пълномощно същото Е., чрез използване на документи с невярно съдържание- пет броя справки- декларации по ЗДДС и неистински документи- договори за парични заеми и договори за наем- получил от държавния бюджет наследваща се парична сума в особено големи размери на обща стойност 639 103.76 лв., като средствата са възстановени с пет броя АПВ /акт за прихващане и възстановяване/. На осн. чл. 256 ал.2, вр. ал.1 и чл. 55 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода и го лишил от право да упражнява търговска дейност за срок от три години. На осн. чл. 55 ал.3 от НК не наложил наказанието конфискация и за двете престъпления. На осн. чл. 23 от НК съдът наложил на подс. Я. наказание две години и десет месеца лишаване от свобода, условно с пет годишен изпитателен срок, към което присъединил наказанието лишаване от право да извършва търговска дейност за срок от три години.

- признал подсъдимите Д. Н. и Г. Г. за виновни в това, че на 01.02.2007 г., в качеството си на длъжностни лица, в съучастие като извършители, в кръга на службата си съставили официални документи- протокол за извършена проверка № 0101988 и сравнителна ведомост за резултатите от инвентаризация на [фирма], и двата от 01.02.2007 г., в които удостоверили неверни обстоятелства, с цел документите да бъдат използвани като доказателство за тези обстоятелства във връзка с издаването на Ревизионен акт № /номер/ 29.06.2007 г., поради което и на основание чл. 311 ал.1, вр. чл. 20 ал.2 и чл. 54 от НК ги осъдил на лишаване от свобода за срок от една година, условно, с три годишен изпитателен срок.

- признал подсъдимите К. А. и Д. Я. за невиновни в това, че в периода 05.02.2007 г.- 15.02.2007 г., при продължавано престъпление, като съизвършители и в качеството си на длъжностни лица- старши инспектори по приходите в ТД на НАП Варна, в хода на извършена проверка и във връзка с издаден АПВ № /номер// 15.02.2007 г., с който на „фирма” е възстановен ДДС в размер на 186 712. 04 лв. за данъчен период месец декември 2006 г. не са изпълнили и са нарушили служебните си задължения по чл. 37 ал.1 и ал. 3 от ДОПК, по чл. 51 от ДОПК, вр. чл. 4 ал.2, т.3 от ЗСч., по чл. 56 ал.1 от ДОПК и чл. 65 ал.8 от ЗДДС, както и да са извършили други нарушения на нормативни актове, като деянието е извършено с цел да набавят имотна облага на Я. Я. /като представляващ търговското дружество/, от него са настъпили значителни вредни последици и представлява особено тежък случай, поради което ги оправдал по обвинението по чл. 282 ал.3, вр. ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 20 ал.2, чл. 26 от НК.

- признал подсъдимите Н. Р. и Г. Т. за невиновни и ги оправдал за извършено престъпление със същата правна квалификация, отнасящо се за инкриминиран период 18.12.2006 г.- 29.12.2006 г. и касаещо АПВ № /номер// 29.12.2006 г., с който на търговското дружество е възстановен ДДС за данъчен период месец ноември 2006 г. в размер на 124 583. 46 лв., представляващ имотна облага за Я. Я..

- признал подсъдимите Г. Т. и В. К. за невиновни и ги оправдал за извършено престъпление със същата правна квалификация, отнасящо се за инкриминиран период 25.09.2006 г. до 29.06.2007 г. за Т. и 25.09.2006 г.- 01.12.2006 г. за К. и касаещо АПВ № /номер// 02.10.2006 г. за възстановен ДДС в размер на 49 251.45 лв. за данъчен период м.август 2006 г., АПВ № /номер//24.10.2006 г. за възстановен ДДС в размер на 108 829.40 лв. за данъчен период м. септември 2006 г., АПВ № /номер// 01.12.2006 г. за възстановен ДДС в размер на 169 727.41 лв. за данъчен период м. октомври 2006 г. и Ревизионен акт № /номер//11.12.2006 г. за данъчна ревизия с период 31.07-31.08.2006 г.- възстановен наследващ се данъчен кредит на обща стойност 327 808.26 лв., представляващ имотна облага за Я. Я..

- признал подсъдимите Г. Т. и Н. Д. за невиновни и ги оправдал за извършено престъпление със същата правна квалификация, отнасящо се за инкриминиран период 30.05.2007 г.- 29.06.2007 г. и касаещо Ревизионен акт № /номер// 29.06.2007 г. във връзка с ревизия по ДДС за периода 01.09.2006 г.- 31.12.2006 г., с който е възстановен наследващ се данъчен кредит в общ размер 589 852.26 лв. и представляващ имотна облага за Я. Я..

С решението, предмет на настоящата касационна проверка, Варненският апелативен съд потвърдил изцяло присъдата.

По протеста на Варненската апелативна прокуратура.

Съображенията в протеста не са отграничени и не са отнесени към релевираните касационни основания, поради което за касационния състав е трудно да прецени кои от тях касаят оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения при изграждане на вътрешното убеждение на съда и кои- оплакването за неправилно приложение на материалния закон. От съдържанието на протеста прозира тезата на обвинителната власт, че ако подсъдимите бяха изпълнили съвместно служебните си задължения по ДОПК и ЗДДС несъмнено биха установили фиктивността на декларираните сделки и биха отказали възстановяване на данъчния кредит за данъчните периоди. Посочено е, че данъчният орган е задължен служебно да изясни фактите и обстоятелствата от значение за установяване на публичните вземания, че във всички случаи на възстановяване на ДДС подсъдимите не са изискали първични и вторични счетоводни документи, че е следвало да им направи впечатление от една страна липсата на средства, а от друга- декларирането на сделки за големи суми, които са станали основание да се формира данъчен кредит, а след това да се поиска възстановяването му, че не са отчели фрапиращия факт, какъвто е липсата на касов апарат на дружеството. Прокурорът счита, че в производството по възстановяване и прихващане подсъдимите-данъчни служители е следвало да извършат проверка на декларираните данни и да изискат представяне на доказателства за трудовата, материалната и финансовата обезпеченост на проверяваното дружество, за да установят дали са реално извършени отразените в счетоводството сделки. Трябвало е да изискат и проверят транспортни документи и товарителници за доставките на големите по количество сделки със захар, ориз и цигари, както и да извършат анализ на привлечените парични средства с договорите за финансиране, какъв е произходът им и как е следвало да бъдат осчетоводени. Прокурорът счита за незаконосъобразен извода на съда, че Процедура № К-6 и Процедура № К-12 са вътрешни правила за работа на НАП, нямат нормативен характер и са негодни да ангажират наказателната отговорност на данъчните инспектори, като излага съображения в подкрепа на виждането си за техния нормативен характер. Оспорва като неправилен извода за субективна несъставомерност и недоказаност на специалната цел на подсъдимите и счита, че по делото има достатъчно по обем, годни и несъмнени доказателства за установяването им.

Върховният касационен съд намира за неоснователни доводите в касационния протест. Както е посочено в депозираните възражения от оправданите подсъдими, те представляват повторение на обвинителната теза, поддържана пред първата и въззивната инстанции. Варненският апелативен съд ги е обсъдил и анализирал в мотивите на решението и е изложил пространни аргументи защо ги намира за несъстоятелни. След анализ на относимата към инкриминирания период нормативна уредба, в частност инкриминираните нарушения на ДОПК и ЗДДС, включително процедурите К-6 и К-12, и въз основа на установените по делото обстоятелства, съдът е стигнал до извод, че подсъдимите- данъчни служители са изпълнили служебните си задължения и са извършили дължимите проверки, изискуеми за възстановяване на ДДС. На база обективен анализ на всички събрани доказателства съдът е обосновал убедително извод, че всеки от подсъдимите е изпълнил възложените му в работните карти действия, които трябва да следва в процедурата по възстановяване и прихващане на ДДС. Във всяка от работните карти, с които се очертава обхвата на проверката е посочено, че подсъдимите следва да проверят основателността на декларирания за възстановяване ДДС- спазени ли са изискванията на чл. 77 ал. 2 от ЗДДС, изпълнени ли са условията за право на приспадане на данъчния кредит съгласно чл. 64 от ЗДДС. Въз основа на анализа на приложените по делото писмени доказателства-досиета за всяка от проверките, приключили с издаване на инкриминираните АПВ, показанията на разпитаните свидетели, обясненията на данъчните служители и заключението на основната и допълнителна ССЧЕ съдът е приел за установено, че подсъдимите са се запознали с информацията в масивите на НАП за подадените справки-декларации, оборотни ведомости, дневниците за покупки и продажби и фактури, получили са банкова информация за движението по ДДС сметката, изискали са информация от Агенцията за държавни вземания /че няма образувани изпълнителни дела/. Установили съответствие на информацията за обема на сделките и размера на ДДС при купувача-декларатор и неговите доставчици. Установили, че по всички сделки е начислен ДДС, като данъкът е внесен в размер, повече от 80%. Обвинителната власт не оспорва тези фактически констатации, но претендира, че подсъдимите са били длъжни да установят липсата на средства за закупуване на стоки за големи суми, липсата на транспортни документи и товарителници, липсата на складова база, липсата на касов апарат на дружеството. Съдът е дал отговор на посочените възражения, като ги е отхвърлил с убедителни съображения. Законосъобразно е заключението, че на подсъдимите са възложени тематични проверки по ДДС и те са поискали и получили от св. М. договори за заем, договори за наем на складове, договори за транспорт. Подсъдимите обаче не са имали за задача, нито са разполагали с възможности да преценят, че представените им документи са с невярно съдържание, както и да изследват обстоятелствата, относно финансирането на дружеството, произхода на средствата и дали са платени данъци за тези средства. Обективният анализ на действията на подсъдимите- данъчни служители при издаване на всеки от инкриминираните АПВ правилно са оценени от съда като такива, сочещи на точно изпълнение на служебните им задължения. Правилно е и заключението, че разпоредбата на чл. 65 ал.8 от ЗДДС е задължавала подсъдимите да възстановят ДДС, когато той е платен по „ДДС сметката” на доставчика. Върховният касационен съд намира за законосъобразни изводите на контролираната инстанция, че подсъдимите са изпълнили служебните си задължения, поради което не са налице обективните признаци на престъплението по чл. 282 от НК. Липсват и субективните елементи на състава, тъй като по делото не са налице доказателства те да са познавали подс. Я. и да са преследвали специалната цел- неговото облагодетелстване.

За пълнота на изложението, касационният състав намира за неправилно становището на въззивния съд, че процедурите К-6 и К-12 не могат да запълнят бланкетната норма на чл. 282 от НК и да основат наказателна отговорност на данъчните служители, защото не са с нормативен характер. Вярно е, че диспозицията на чл. 282 от НК има бланкетен характер, защото не посочва конкретните права и задължения или кръга на установени правомощия на длъжностното лице, които могат да бъдат нарушени или превишени и следва да бъде попълнена с актове, регулиращи съответната държавна или обществена дейност. Съдебната практика приема, че конкретните служебни задължения или компетентност следва да бъдат установени в закон, нормативен акт или акт на обществена организация. В случая обвинителната власт е инкриминирала нарушения на чл. 37 ал.1 и ал.3, чл. 51 и чл. 56 от ДОПК, които регламентират в по-общ план задълженията на органите по приходите в производствата по установяване на задълженията за данъци- задължението им да събират доказателства служебно, да ги подлагат на обективна преценка и анализ, да изискват от проверяваното лице представяне на доказателства /сведения, документи, книжа и т.н./, да преценяват редовността на вписванията в счетоводните книги с оглед съответствието им с изискванията на ЗСч. Конкретна регламентация на тази им дейност е разписана от цитираните процедури, които са издадени от изпълнителния директор на НАП, в изпълнение на негови правомощия по чл. 10 ал.1 т.5 от ЗНАП. Тези процедури нямат производствен, технически или трудовоуправен характер, касаят пряко производството по прихващане и възстановяване, които органите по приходите осъществяват и представляват детайлизиране на законовите им задължения, произтичащи от инкриминираните норми на ДОПК. Затова тяхното нарушаване, каквото в случая не е налице, може да доведе до ангажиране на наказателна отговорност по чл. 282 от НК.

По жалбата на подсъдимия Я. Я..

Оплакването за допуснати нарушения на процесуалния закон е мотивирано с доводите, че в обвинителния акт и в присъдата не са посочени нормите на специалния закон, запълващи бланкетните диспозиции на нормите по чл. 255 и чл. 256 от НК, че решението е постановено при липса на мотиви, защото не съдържа отговор на съществени възражения на защитата. До голяма степен декларативно се сочи, че съдът не е извършил съвкупна оценка на доказателствата, не ги е оценил съобразно действителното им съдържание, не е обсъдил обясненията на подсъдимия и противоречията в доказателствените източници. В съдебно заседание защитата сочи, че съдът е допуснал абсолютно процесуално нарушение, защото е утежнил положението на Я.. Върховният касационен съд намира оплакването за неоснователно.

Варненският апелативен съд е осъществил дължимата проверка на първоинстанционната присъда, като е подложил на собствен анализ и оценка събраните по делото доказателства. Обсъдил е внимателно показанията на всички разпитани свидетели, както и обясненията на подсъдимия Я., съпоставил ги е с писмените доказателства по делото и е изложил подробни съображения защо не кредитира с доверие твърденията на жалбоподателя, че не той, а свидетелят М. е изготвял всички неистински документи и документи с невярно съдържание, включително справките-декларации по ЗДДС. Наведените в жалбата възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при формиране на вътрешното съдийско убеждение са общи, неконкретизирани и до голяма степен идентични с наведените и пред въззивния съд. Видно е от съдържанието на решението, че съдът е обсъдил оплакванията на касатора / л.327- л.329/ и е дал дължимия отговор, който се споделя и от настоящия състав на ВКС. Оплакването за липса на мотиви е изцяло несъстоятелно, тъй като решението е изготвено по начин, който дава възможност да се проследи от страните и от касационния състав начина на формиране на вътрешното убеждение на апелативния съд и съдържа отговор на направените възражения, както изисква нормата на чл. 339 ал.2 от НПК.

Обвинителният акт, присъдата и решението не страдат от претендираната непълнота, изразяваща се в непопълване на бланкетните диспозиции на нормите на чл. 255 НК и чл. 256 НК с норми от специалните закони, което е рефлектирало върху правото на защита. В съдържателен план, посочените прокурорски и съдебни актове съдържат достатъчно по обем информация за нормативното задължение на касатора по ЗДДС- да декларира всеки месец вярна информация, свързана с неговата дейност, която е основание за възникване на права и задължения. Конкретизирани са всички подадени справки-декларации по ЗДДС, в които касаторът е потвърдил неистина за несъстояли се доставки на стоки от различните фирми, отразени във фактурите и декларирани в справките-декларации и размерът на ДДС по всяка от тях, неистинските документи, придружаващи тези справки- договори за заем и договори за наем. По отношение на втория пункт на обвинението, относно престъплението по чл. 256 от НК, също е отразена достатъчно информация за съставомерните факти, като е очертан инкриминирания период, използваните неистински документи и документи с невярно съдържания. Затова непосочването изрично на текстовете от ЗДДС, създаващи задължението за подаване на справки-декларации от ЗДДС от страна на подсъдимия Я. не създава твърдяната неяснота относно обвинението, срещу което той да се защитава.

В съдебното заседание защитата прави възражение за допуснатото процесуално нарушение, изразяващо се в недопустимо утежняване на правното положение на касатора, тъй като за престъплението по чл. 256 от НК Я. бил обвинен като представляващ фирмата „фирма”, а е осъден като представляващ с пълномощно. Върховният касационен съд намира възражението за неоснователно и не вижда с какво е утежнено положението на касатора, защото в обстоятелствената част на обвинителния акт е отразено, че Я. е бил упълномощен с пълномощно да представлява собственика на Е., а не е представляващ по закон фирмата и той се е защитавал по така отразените факти. Той е обвинен по чл. 256 ал.2 от НК и осъден за това престъпление, а не за по-тежко наказуемо престъпление, за да се твърди, че е утежнено положението му.

При липсата на допуснати процесуални нарушения предходната съдебна инстанция правилно е приложила материалния закон, като е приела, че подсъдимият Я. е осъществил състава на вменените му престъпления против данъчната система. Изложените съображения по правото са подробни и се споделят изцяло от ВКС. В жалбата на подсъдимия Я. липсват възражения по правото, поради което касационният състав няма какво повече да добави. Оплакването за явна несправедливост на наказанието е бланкетно. Не са посочени обстоятелствата, които не са били отчетени от съда при неговата индивидуализация, поради което касационният състав не се счита длъжен да отговаря на това оплакване.

По жалбите на подсъдимите Н. и Г..

Жалбите на двамата подсъдими и допълненията към тях са със сходно съдържание, което позволява да бъдат разгледани едновременно. В подкрепа на оплакванията за допуснати процесуални нарушения се излагат съображения, че: обвинението срещу двамата е разгледано от некомпетентен съд, че съдилищата са отдали кредит на доверие на свидетел, който е изцяло дискредитиран, че липсват мотиви по отношение индивидуализацията на склада, където е извършена инвентаризацията, че изводът на съда за липса на реална инвентаризация е неверен, защото противоречи на показанията на свидетелите Д. и С., които са ценени при извращаване на действителното им съдържание.

Върховният касационен съд намира доводите за неоснователни. По отношение на възражението, че делото е разгледано от некомпетентен съд Варненският апелативен съд е дал достатъчно конкретен отговор. Правилно е заключението за фактическа връзка между деянието, осъществено от подсъдимите Н. и Г. и деянията, за които са били обвинени останалите подсъдими, изискваща разглеждането им в едно и също наказателно производство.

Върховният касационен съд не счита, че въззивният съд е допуснал нарушения на изискванията по чл. 13 и чл. 14 от НПК при формиране на извода, че подсъдимите Н. и Г. не са осъществили проверка на складовата наличност в склад на фирмата „фирма”. Видно е от мотивите на решението, че съдът е подложил на пълен и всестранен анализ показанията на всички свидетели, имащи отношение към инкриминирания случай. Анализирал е съдържанието на представените от „фирма” договори за наем и е установил, че в тях поначало липсват достатъчно данни, въз основа на които да бъдат индивидуализирани складовите помещения. От данните, съдържащи се в показанията на посочените в договорите наемодатели съдът е обосновал подробно заключението си, че нито св. К., нито св. В. А. са отдавали помещения под наем. Първият свидетел изобщо не е притежавал складови помещения, а вторият е отрекъл да е сключвал договори с фирмата. Техните показания се подкрепят от заключението на графологическите експертизи, че подписите върху договорите не са положени от тях. Съдът е подложил на анализ и показанията на свидетелите М., С., Н. и Д., които е интерпретирал добросъвестно, без да извращава действителното им съдържание. Обсъдил е обясненията на двамата подсъдими, че са проверявали склад на фирмата „фирма” и е изложил съображения защо не им дава кредит на доверие. Защитата основно възразява срещу кредитирането на показанията на св. М. с аргумента, че той е ненадежден свидетел, на когото не следва да вярва, защото прикрива собственото си престъпно поведение. Варненският апелативен съд е обосновал решението си да кредитира показанията на М., макар и аргументите да са изложени в частта от мотивите, касаещи обвинението спрямо подс. Я.. Фактическите констатации, свързани с инкриминираните действия на жалбоподателите не са направени само на база показанията на М., но и след съпоставянето им с тези на посочените по-горе свидетели, поради което касационният състав намира за неоснователен упрека към съда, че по делото не бил идентифициран склада, в който двамата жалбоподатели били извършили инвентаризацията. Съдът е изпълнил задълженията си за установяване на обективната истина и въз основа на анализ на доказателствените източници е обосновал извод, че складът не може да бъде индивидуализиран, защото такава проверка реално не е била извършена от подсъдимите. Решението съдържа и отговор на направените от защитата възражения /л. 338-340 от мотивите/, поради което оплакването в жалбите за нарушение на чл. 339 ал.2 от НПК е неоснователно. Приетите от съда факти са установени при спазване на процесуалните изисквания и не подлежат на преоценка от касационната инстанция. Липсват основания за отмяна на съдебни акт. Оплакванията за неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наказанията са бланкетни, не са подкрепени с доводи и касационният състав не им дължи отговор.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 354 ал.1 т.1 от НПК
Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 263/ 07.12.2016 г. на Варненския
апелативен съд, постановено по внохд № 354/16 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: